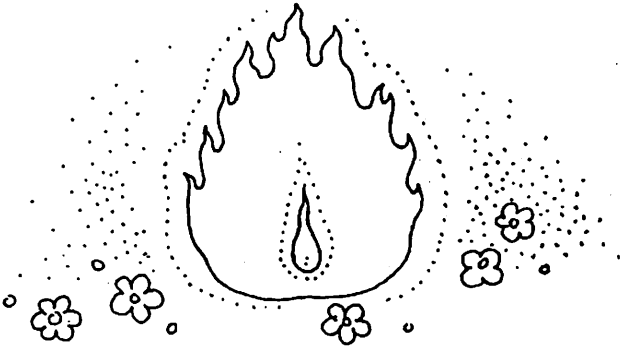
ஆனால், அந்த அன்பு நிலையை அறிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் கண்ணப்பர் ஒருவருக்குத் தான் உள்ளது என்று திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் திருக்களிற்றுப்படியாரில் கூறுகிறார். இந்த அன்பிற்கு நிலைக்களமானவன் சிவபெருமானே. ஆகவே, அன்பின் இயல்பைச் சிவபெருமானும் அறியக்கூடும்; காளத்தியாரும் சிவபெருமானும் அன்றி வேறொருவராலும் இந்த அன்பின் ஆழத்தை அறிதல் இயலாது என்கிறது திருக்களிற்றுப்படியார்.

"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்றமையால்
கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பதனைக்-கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறிதல் அல்லதுமற்
றாரறியும் அன்பன் றது".

இறைவன் பெருமை அளவற்றது. எனினும், அவனுடைய அன்பர்கள் அதனைத் தம்முள் உணர்வர்; உணர்ந்து தம்மையே அவனுடைய திருவடிகளில் பூசனை மலர்களாக வைப்பர். கிடைக்கும் பேரின்பத்தில் தம்மை மறப்பர். நினைவை இழப்பர். எந்த மனம் கொண்டு இறைவனைப்பூசிப்பரோ அதே மனத்தை அகண்டமாகிய பெருவெளியிலே வைத்து, பெரும் சுடராகிய பரமனிடம் தமது மனமாகிய சுடரையும் சேர்ப்பர். தானும் தனது மனமும் அழிந்த அறிவின்றி நிற்பர். அவர்களுடைய சாதனையைச் சொற்களால் விளக்க இயலாதே!

"தானும் அழிந்து தனமும் அழிந்துநீ
டேனும் அழிந்து உயிரும் அழிந்துடன்
வானும் அழிந்து மனமும் அழிந்தபின்
நானும் அழிந்தமை நானறி யேன்றே." (திருமந்திரம் - 2951)

19. ''ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்''

சைவ சமயத்தின் மறுபெயர் திருத்தொண்டுநெறி எனலாம். கைம்மாறு கருதாது மக்களுக்குப் பணிசெய்து கிடப்பதே தொண்டுநெறியாகும். எறும்பு முதல் யானை ஈறாக எல்லா உயிர்கட்கும் உதவி செய்தலும் தொண்டாகும். ஒரு பயனைக் கருதிச் செய்யும் பணி தொண்டாகாது. தொண்டெனும் உணர்வு அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தின் வெளிக்காட்டாகும். இறைவனின் திருவடிகளிலே தன்னை அர்ப்பணித்து, எல்லாம் அவன் செயல் என்கின்ற நினைப்பில் வேற்றுமை மறந்து உயிர்களையெல்லாம் ஒன்றாகக் கருதித் தன் அறிவையும் ஆற்றலையும் பிறருக்கு எந்த வகையிலும் பயன்படுத்தலே தொண்டாகும்.

திருநாவுக்கரசர் பெருமான் தொண்டுநெறிக்கு ஓர் இலக்கணமாக வாழ்ந்தார். **''தன்கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்; என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே''** என்கிற ஒலியை எழுப்பினவர் அப்பர்பெருமான் ஆவார். அடிகள் கையில் உழவாரப்படை ஏந்தித் திருக்கோயில்களிலும், திருவீதிகளிலும் துப்புரவுப் பணிகள் செய்தார். மக்கள் உய்வடைய பல அருள்வாக்குகள் வழங்கினார். பதிகங்கள் பாடினார். ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குப் பல்லக்குத் தாங்கினார். பாம்பால் மாண்ட அப்பூதியடிகளின் சிறுவனை எழுப்பினார். திருவீழிமிழலையில் மழையின்றி வறுமையால் வாடிய மக்களுக்குச் சிவனருள் துணைகொண்டு உணவு அளித்தார். இப்பூவுலகில் எண்ணில் கோடி மக்கள் பெரும்பாலும் தன்னலத்திற்கே அரும்பாடுபட்டுத் தங்களது அறிவையும், ஆற்றலையும் வீணாக்குகின்றனர். பயனற்ற வாழ்வை நடத்தி வரும் மக்களிடையே இறை எண்ணத்தை வித்திட்டு, அந்த வித்தானது தன்னலமற்ற உள்ளமாக வளர்வதற்காக அருள்மழையை என்றும் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் இறைவன் வழியைத்தொண்டுநெறி மூலமாகத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டித் தன்னையே தொண்டுமயமாக்கிக் கொண்டவர் அப்பர்பெருமான்.

தொண்டுநெறிக்கு அடிப்படை தன்னலமற்ற உள்ளமாகும். நான், எனது என்கிற நினைப்பு மாற வேண்டும். இந்த உடலை, அதனுடன் சேர்ந்துள்ள கருவிகளை, நான், எனது என்று கருதிக்கொண்டிருக்கும் வரை தன்னலமற்ற தன்மை நமது உள்ளத்திலே புகாது. இந்த அறியாமையைப் போக்க இறைவன் அருள் வேண்டும். நமது எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் புறப்பொருள்கள் மீது உள்ள பற்றினை நீக்கி, நம்முள்ளேயே குடிகொண்டுள்ள பேரறிவுப் பிழம்பை நெருங்க முயல வேண்டும். நெருங்க நெருங்க அறியாமைத்திரை அகலும். இப்போது நாம் பெற்றிருக்கும் அறிவே இந்த அறியாமைத் திரையாக இயங்கி வருகின்றது என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

மனித உள்ளம் இரண்டு நிலைகளில் இயங்குகின்றது. ஒன்று அறிவுநிலை. மற்றது உணர்வு நிலை. அறிவுநிலையில் நின்று ஒன்றை ஆராய நாம் முற்படும்போது அதன் தன்மையைப்பாகுபடுத்தி, பல பிரிவுகளாக்கி அவற்றுள் உட்புகுந்து அப்பொருளின் அடிப்படையில் உண்மையைப் பெற முயலுகின்றோம். அதேபொருளை உணர்வுநிலையிலிருந்து பார்க்கும் பொழுது அது இது என்று பாகுபடுத்திப்பேசாமல் அப்பொருளின் முழுமைத் தன்மையைக் காண விழைகின்றோம். அறிவு பாகுபடுத்தும். உணர்வு சேர்த்துத் தரும். அறிவு ஒரு பொருளின் பகுதித் தன்மையைக் காண்பது. உணர்வு அப்பொருளின் முழுமைத் தன்மையை அடைய முற்படுவது.

தமிழகத்தின் சான்றோர்கள், வாழ்வின் உண்மையில் இந்த முழுமையைக் கண்டார்கள். சீவராசிகளின் ஒருமைப்பாட்டை இந்த முழுமையின் விளக்கமாகக் கண்டார்கள். சங்கத்தமிழ் காலம் முதற்கொண்டே தமிழர்களின் வாழ்வும் நெறியும் இந்த முழுமையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. **"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்"** என்றார் சங்கத்தமிழ்ப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார். எல்லா ஊரும் எமது ஊரே, எல்லா மனிதரும் எமது உறவே என்கிற எண்ணம் அன்பு நிறைந்த நெஞ்சத்திற்குத்தான் வரும். அறநெறியில் நிற்கும் நெஞ்சம் தான் இதன் உண்மையை உணரும். அப்போது நன்மை செய்தவர் நண்பர் தீமை செய்தவர் பகைவர் என்ற மனப்பாங்கிற்கு இடமில்லை. பூவுலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு உயிரும் இறப்பது இயற்கையே. இன்பம் வந்திடினும், துன்பம் நேர்ந்தபொழுதும் ஆற்றொடு போகும் தெப்பம்போல ஊழ்வினை உயிரைச் செலுத்துவதால் நடுநிலைமை கொண்டு, விவேகத்துடனும், பக்குவத்துடனும் தம் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வரும் மக்களின் வாழ்க்கையே அமைதி பெற்று முழுமையுடன் விளங்கும். இதுவல்லவோ முறை! ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் சான்றோர் மேற்கொண்ட செந்நெறிக்குப் பெயரே மெய்யறிவு என்றும் அந்த மெய்யறிவினால் நாம் பெறும் நிலைமை நடுவு நிலைமை என்றும் தமிழர் உள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்த உயர்ந்ததோர் உண்மையை ஓர் சிறந்த பாடலின் மூலம் கணியன் பூங்குன்றனார் விளக்கும் அழகே அழகு.

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,
இன்னாது என்றலும் இலமே; 'மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ, ஆனாது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படூஉம் புணைபோல், ஆருயிர்
முறைவழிப் படூஉம்' என்பது திறவோர்

காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை வியத்தல் அதனினும் இலமே.''

(புறநானூறு - பாடல்: 192)

நடுவு நிலைமை அடைவது எளிதன்று. இறைவன் அருளாலேயே அது நடக்கும். **''நடுவு நின்றார் சிலர் ஞானிகளாவர்; நடுவு நின்றார் சிலர் தேவருமாவர்''** என்பார் திருமூலர். இறை அன்பின்றி நடுவு நிலைமை கைகூடல் கடினமாகும். இறை அன்பு உள்ளத்திலே நிரம்ப வழிந்து மற்றுமுள்ள எல்லாச் சீவராசிகளையும் தன்னுள் அழுத்திக் கொள்ளும்போது ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு உள்ளத்திலே வியாபமாக நிற்கும். பிற்படும் துன்பம் நமது துன்பமே என்னும் நினைப்பு அத்தகைய உள்ளத்திற்கே தோன்றுகிறது. மனிதர்கள் என்ன, விலங்குகளும் பறவைகளும் இறையின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்பிறர்பால் தம் அன்பினைச் செலுத்திய நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைத் திருவிளையாடல் புராணத்தில் காணலாமே! அத்தகைய அன்பிற்கு ஈடாக ஈசன் அருளும் கிட்டும் என்பதும் தெளிவாகிறது. நாரைக்கு முக்தி கொடுத்த வரலாற்றில் அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்த பறவைகளின் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு வியக்கத்தக்கதல்லவோ!

''தன்கிளை யன்றி வேற்றுப் பறவைகள் தாமும் தன்போல்
நன்கதி அடைய வேண்டிற் றேகொல் இந்நாரை செய்த
அன்பினில் வியப்போ? ஈசன் அருளினில் வியப்போ? அன்பர்க்கு
இன்புருவான ஈசன் அருள் அன்பர்க்கு எளிதே ஐய''

விலங்குகளும் பறவைகளும் ஒன்றையொன்று நேசித்து உதவி செய்துகொள்வது கற்பனை அன்று. அன்றாட நிகழ்ச்சியாகவும் இதைப் பல இடங்களில் காணலாம். அவற்றை ஒன்றுசேர வைக்கும் உணர்வு நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம். ஆனால், மனுநீதிச் சோழன் உள்ளத்திலே பிறந்த அந்த ஒப்பற்ற தியாக உணர்ச்சியை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் ஒரு கன்று தனது அரசு இளங்குமாரன் ஏறிச் சென்ற தேர்க்காலில் பட்டு இறந்ததால் ஏற்பட்ட தாங்கவொணாத துன்பத்தைத் தாய்ப்பசு திருவாரூரை ஆண்ட சோழ மன்னனிடம் தெரிவித்தபொழுது அந்தத்துன்பத்தைப் போக்க வெறுமனே அந்தணர்கள் விதித்த முறை வழியில் நிற்பது மட்டுமே போதாது என்கிற எண்ணம் மன்னனின் உள்ளத்திலே தோன்றியது. அவன் எல்லா உயிர்களையும் ஒன்றாகவே கருதினான் என்கிற உண்மை நன்கு விளங்கும். பசுவின் துன்பத்தைத் தான் நீக்க இயலாதவன் ஆயினும் அதைத் தானும் தாங்குவதே பொருத்தமாகும், அதுவே தருமம் என்று கூறி மன்னவன் தேர்க்காலில் தனது மகனைக் கிடத்தி அவன்மேல் தேரைச் செலுத்தினான்.

"எனமொழிந்து மற்றதனுக்கு இனி இதுவே செயல் இவ்ஆன்
மனம்அழியும் துயர் அகற்ற மாட்டாதேன் வருந்தும்இது
தனதுறுபேர் இடர்யானும் தாங்குவதே தருமம்என
அனகன்அரும் பொருள் துணிந்தான் அமைச்சரும்
அஞ்சினர் அகன்றார்".

(பெரியபுராணம்)

இவ்வாறு செய்து அறநெறிக்கு ஓர் புதிய விளக்கத்தை மனுநீதிச் சோழன் உலகத்திற்கு அளித்துள்ளான். பிற உயிர்கள் படும் துன்பத்தைப் போக்க முயலுதலும், அது இயலாதபொழுது அந்தத் துன்பத்தைத் தானே ஏற்று அனுபவித்தலும் அறநெறியின் உயர்ந்த படியாகும். பசுங்கன்றாயினும், வேறு எந்த விலங்காயினும் அது இறைவன் உறையும் இம் என்கிற மனப்பான்மை, தனக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கு மிடையே அடிப்படையான வேற்றுமை ஒன்றுமில்லை என்கிற உணர்வு, அசையும் பொருட்கள், அசையாப் பொருட்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய பேரறிவும் பேராற்றலும் இயங்கும் மாபெரும் மேடை என்கிற கொள்கையில் தீவிர நம்பிக்கை ஆகியவை மெய்யுணர்வு பெற்ற வர்களுடைய அனுபவச் சின்னங்களாகும்.

"உறை சேரும் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாம் யோனி பேதம்
நிறை சேரப் படைத்தவற்றின் உயிர்க்குயிராய் அங்கங்கே
நின்றான்"

என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளுகின்றார்.

இந்தக் காட்சி அனுபவத்தை நேரில் பெற்றுப்பேரானந்த வெள்ளத்தில் திளைத்து நின்றவர் திருநாவுக்கரசு நாயனாராவார். கைலை மலையில் இறைவனுடைய திருக்கோலத்தைக் காண ஆவலுடையவராகச் சென்ற அப்பர் பெருமான் இறைவனுடைய அருள் ஆணையின்படி பொய்கையுள் மூழ்கித்திருவையாற்றில் ஒரு வாவியின்மேல் வந்து எழுந்த னர்.கரையேறித்திருக்கோவிலை அடையுமுன்னர் நாயனார் **"காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன"** கண்டார். சரம், அசரம் ஆகிய எல்லாப் பொருட்களும் ஆண், பெண் என்கிற பகுப்பில் கண்டு அவற்றில் "சத்தியும் சிவமும் சரிதை" கண்டு, அப்பர்பெருமான் இறைவனுடைய திருப்பாதம் காண்கின்றார், கண்டு அறியாதன காண்கின்றார்

"மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளொடும் பாடிப்
போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன்
யாதுஞ் சுவடுப டாம லையா றடைகின்ற போது
காதன் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன்;
கண்டே னவர்திருப் பாதங்; கண்டறி யாதன கண்டேன்".

நாவுக்கரசர் பெருமான் அகில சராசரமும் சிவமும் சத்தியுமாக நிற்கக் கண்டார். முதலில் கண்ட வேற்றுமைகள் மறைகின்றன. காண்பிப்பானும் காணப்படும் பொருளும் இணைந்து நிற்கும் நிலை காண்பான் தனித்து நின்று பார்க்கும் நிலையாகும். பரம்பொருளின் திருப்பாதங்களின் காட்சி பெறும்பொழுது அந்தக் காட்சியின் ஐக்கிய நிலை மேலான சிவதரிசன அனுபவத்தைக் காண்பானுக்கு அளிக்கும்பொழுது உள்ளம் முழுமை பெறுகிறது. **''கண்ட ஆனந்தக் கடலினைக் கண்களால் முகந்துகொண்டு''** என்று அப்பர்பெருமானுடைய நிலையைச் சேக்கிழார் விளக்குவார்.

உள்ளத்தில் இறை உணர்வு நிரம்பி நிற்கும்பொழுது, சித்தம் சிவமாகி இருக்கும்பொழுது, ''தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி'' உயிரானது சிவமாம் தன்மை பெறும்பொழுது வேற்றுமைக்கு இடமில்லை. இவ்வுலகத்தின் இயக்கம் பரம்பொருளின் அருட்சக்தியால் நடைபெறு கின்றது. அந்தச் சக்தியை அனுபவித்து அருள் கடலில் மூழ்கி, அருளானந்தத்தை அனுபவித்து வரும் எல்லா உயிரினங்களும், உயிரற்றவையும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவை, அங்குப் பல குலங்களுக்கு, பிரிவுகளுக்கு இடம் கிடையாது. நமது முதிர்ச்சிக்கேற்ப இறைவனைப் பல வழிகளில் வழிபாடு செய்கின்றோம். பல உருவங்களில் பரம்பொருளைக் காண விழைகின்றோம். நூறாயிரம் உருவங்கள் படைத்து நாமங்கள் சாற்றி அவனை நாம் போற்றிச் செய்தாலும் இறைவன் ஒருவனே, அவனைச் சார்ந்த உயிர்க் கூட்டங்கள் ஒன்றே. அவனுடைய அருள் சாதி, குலம் என்று எண்ணாது மக்களுடைய வினைக்கேற்ப அவைகளை அழைத்துச் செல்லும்.

''பலவுருவுந் தன்னுருவே யாய பெருமான்'
''தாயுந்தந்தை பல்லுயிர்க்குந் தாமே யாய தலைவன்'
''எல்லார்க்கும் இல்லை என்னாது அருள் செய்வார்'

என்பது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாக்கு.

காணும் இடமெல்லாம் சிவபெருமானைப் பார்க்கின்றார் திருமூலர். யாரைப் பார்க்கினும், எதனைப் பார்க்கினும் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் வியாபித்துள்ளதைத் திருமூலர் காண்கின்றார். அவனுடன் சேர்ந்து சிவசக்தியும் தன் இயக்கத்தை அகண்டமாய் நடத்தி வருவதைக் காண்கிறார். இறைவனுடைய திருக்கூத்து அகில சராசரங்களிலும் அணுவுக்கு அணுவாக உயிருக்குயிராக நடைபெறுவது அவருடைய மெய்யுணர்வின் தலையாய அனுபவமாக நிற்கின்றது. சிவனும் சக்தியும் எங்கெங்கும் தங்கித் தங்களுடைய விளையாட்டை நடத்தி வருகின்றனர். பிரபஞ்ச இயக்கத்திற்கு அவர்களுடைய விளையாடல் காரணமாக இருக்கின்றது. **''ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்; இருவர் விளையாட்டும் எல்லாம் விளைக்கும்''** (திருமந்திரம்...396) பரம்பொருள் யாவற்றிலும் பொருந்தி ஐம்பெரும் தொழில்களைத் தனது சக்தியாலே செய்து உயிர்களுக்கு அருள் பாலிக்கின்றான்.

"எங்குந் திருமேனி எங்குஞ் சிவசத்தி
எங்குஞ் சிதம்பரம் எங்குந் திருநட்டம்
எங்குஞ் சிவமா யிருத்தலால் எங்கெங்குந்
தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை யாட்டதே".

(திருமந்திரம் - 2722)

இறைநிலை எங்கும் ஊடுருவி நிற்கின்றது. மக்கள் அவரவர்களுடைய உணர்வுக்கேற்ப வெவ்வேறு உருவங்களில் இறைவனை வழிபட்டாலும் இறைவன் அவர்களுக்கு அந்தந்த உருவங்களில் நின்று அருள்பாலித்தாலும் இறை என்பது ஒன்றே. அந்த நிலையை மெய்யுணர்வு பெற்றவர்கள் முழுதும் அறிந்து கொள்வார்கள். அவர்களுடைய திருவாக்கு உண்மையின் முழுமையை நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக்குகின்றது.

காரைக்கால் அம்மையார் இந்த உண்மையை,
"எக்கோலத் (து) எவ்வுருவாய் எத்தவங்கள்
அக்கோலத்து அவ்வுருவே ஆம்"

(அற்புதத்திருவந்தாதி)

என்று விளக்குகின்றார்.

இந்த ஒருமைப்பாட்டு அனுபவத்தை உள்ளத்திலே கொண்ட வள்ளலார்.

"பொங்கும் சமயமெனும் நதிகளெலாம்
புகுந்து கலந்திட, நிறைவாய்ப்
பொங்கி ஓங்கும் கங்குகரை காணாத கடலே"

என்று இறைவனைப் புகழ்கின்றார்.

சிவனடியார்கள் சிவானுபவத்தை எங்கும் பெறுகிறார்கள், எதிலும் பெறுகிறார்கள். காவிரி பாயும் நாட்டின் பெருமையை அருமையாகப் பாடி வரும் சேக்கிழார் அடிகள் வளம் மிக்க நெல் வயல்களைக் காண்கின்றார். மணி நிறைந்த முதிர்ந்த கதிர்கள் வரிசை வரிசையாக, நெருக்கமாக நின்று வளைந்துகொடுக்கும் காட்சி சேக்கிழார் பெருமானுடைய பார்வைக்கு, அன்பின் வசப்பட்டு இறைவனுக்கு ஆட்செய்யும் அன்பர்கள் கூடி நின்று ஒருவருக்கொருவர் தலைவணங்கி இருப்பதைப் போல் தோன்றுகின்றது. மெய்ஞ்ஞானம் நிரம்பிய அன்பர்கள் அடக்கமே உடைமையாகக் கொள்வர். அப்பொழுது அவர்கள் தலைவணங்கியே நிற்பர். நெற்கதிர்கள் நின்ற காட்சி, சேக்கிழார் அடிகளுக்கு இறை அன்பர்கள் இறைவனுக்கு வணங்கி நின்று அன்பு செய்வதை நினைவூட்டுகின்றது. அடிகளுடைய உள்ளமெல்லாம் சிவமயமாக இருப்பதே இதற்குக் காரணம்.

தில்லைத் திருக்கோவில். அதற்கு வெளிப்பக்கத்தே மலைபோல் உயர்ந்த மதில்கள். அவற்றைச் சுற்றி ஆழ்ந்த அகழி. அகழியிலே தாமரை மலர்ந்துநின்ற ஒரு காட்சி தாமரை மலர்களில் தேன் உண்ணும் வண்டுகள் மகரந்தத் தூள்களின் படுக்கையில் புரண்டு விளையாடும்பொழுது அந்த மகரந்தத் தூள் வண்டுகளுடைய உடல்களை வெண்மையாக்குகின்றது. இதை நாம் காணும்பொழுது ஓர் இயற்கைக் காட்சி என்று மட்டும் நினைத்து விட்டுவிடுவோம் அல்லது கவனிக்கவும் மாட்டோம். ஆனால் தில்லை நகரை அடைந்து இந்தக் காட்சியைக் கண்ணுற்ற சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கு வேறுவிதமான எண்ணம் தோன்றுகிறது. மகரந்தத் தூளிலே படிந்து, உடல் முழுவதும் வெண்மை நிறத்தோடு தேன்வண்டுகள் இருந்த தோற்றம் புனிதமான திருநீறு பூசிய சிவனடியார்களைப் போன்ற தோற்றமாக ஆளுடை நம்பிகள் மனத்திலே நிறைந்த அன்பினைத் தருகின்றது. இதைக் கவிதை வடிவாக்கும் சேக்கிழார் பெருமானுடைய உயர்ந்த உள்ளத்தைப் பற்றியும் நம்மால் சொல்ல இயலுமா?

''மன்று ளாடுமது வின்னசை யாலே
மறைச்சு ரும்பறை புறத்தின் மருங்கே
குன்று போலுமணி மாமதில் சூழுங்
குண்ட கழ்க்கமல வண்டலர் கைதைத்
துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித்
தூய நீறுபுனை தொண்டர்க ளென்னச்
சென்று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு
சிந்தை யன்பொடு திளைத்தெதிர் சென்றார்''

(பெரியபுராணம் .....242)

''எவ்வுருவில் யாரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்
அவ்வுருவாய்த் தோன்றி அருள்கொடுப்பான்' -- எவ்வுருவும்
தானேயாய் நின்றளிப்பான் தன்னில் பிறிதுருவம்
ஏனோர்க்கும் காண்பரிய எம்பெருமான்''

என்று சேரமான் பெருமான் திருக்கைலாய ஞானஉலாவில் பாடுகின்றார்.

சேரமான்பெருமான் அரச மரபில் உதித்தவர். ஆயினும் அரசாளும் உரிமை நேரில் பெற்றவர் அல்லர். ஆட்சி செய்து வந்த மன்னன் துறவு மேற்கொண்ட காரணத்தால் அமைச்சர்கள் இவரை அரசு பொறுப்பு ஏற்கச் சொன்னார்கள். திருத்தொண்டுக்கு ஆட்சிப்பொறுப்பு இடையூறாகும் என்று பெருமான் கலங்கினார். இறைவனுடைய திருவருட்குறிப்பை நாடினார். இறைவன் அவரைப் பதவி ஏற்கச் சொன்னது மட்டுமன்று வேறொரு சிறந்த சக்தியையும் அவருக்கு அளித்தான். பல உயிர்கள் தமக்குள் செய்து கொள்கின்ற உரையாடலை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலையும் இறைவன் அவருக்கு அளித்தான். இதையெல்லாம் சேரமான் பெருமான் பெரிதாக

நினைக்கவில்லை. அரச பதவியேற்றுப்பட்டத்து யானையில் ஒருநாள் அவர் வந்து கொண்டிருக்கும்போது எதிரே வந்து கொண்டிருந்த வண்ணான் ஒருவனைக் காண்கின்றார். அவனுடைய உடலெல்லாம் உவர்மண் கரைந்து படிந்து வெண்மையாக இருந்தது. யானையிலிருந்து இறங்கிச் சேரமான் பெருமான் வண்ணானை வணங்குகின்றார். பதட்டப்பட்ட வண்ணான், சிந்தை கலங்கி, அரசனை வணங்கி **"யார் என்று அடியேனைக் கொண்டது? அடியேன் அடிவண்ணான்"** என்கிறான். அதற்குச் சேரமான் பெருமான் அளித்த பதில் உள்ளத்தை உருக்கும்.

"அடிச் சேரன் அடியேன்! என்றும் திருநீற்றின்
வாரவேடம் நினைப்பித்தீர் வருந்தாது ஏகும்"

சேரமான் பெருமான் தன்னை வண்ணானிடமிருந்து பிரித்துப் பேசவில்லை. அவருடைய பண்புள்ளம் வண்ணானின் தோற்றத்தில் இறையடியாரின் நெஞ்சத்தைக் காண்கின்றது.

இத்தகைய மன்னர்களை மீண்டும் காண்போமா?

சமய, சாதி, குல பிரிவுகளை மெய்யுணர்வாளர்கள் ஏற்கவில்லை. ஒரு சமயம் நன்று மற்றது தீது என்கிற வாதத்தை ''மாய மனிதர் மயக்க மதுமொழி'' என்பார் திருமூலர். அறிவு வளர வளர உணர்வு குறைகின்றது. சமயங்களின் அடிப்படையில் பேசுபவர்கள் இறைவனை உள்ளவாறு உணர்ந்தவர் அல்லர். இறைவன் சமயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன். ஆகவே அறுசமயங்களால் முடிவான பொருள் என்று கூறப்படும் தன்மை இல்லாதவன். இதைப்பற்றி நாம் ஆராயும்பொழுது கிடைக்கும் தெளிவு நமக்கு நிலையான வீட்டின்பத்தை அளிக்கும்.

"ஆறு சமயமுங் கண்டவர் கண்டிலர்
ஆறு சமயப் பொருளும் அவனலன்
தேறுமின் தேறித் தெளிமின் தெளிந்தபின்
மாறுதல் இன்றி மனைபுக லாமே"

(திருமந்திரம் - 1533)

சமயங்களின் நோக்கம் முடிவான பரம்பொருளை அடையும் வழியைத் தொட்டுக் காட்டுவதுதான். அதற்கு மாறாக சமயவாதிகள் தத்தம் சமயங்களே சிறந்தது என்றும் மற்றவை தாழ்ந்தது என்றும் கூறுவார்களேயானால் அவர்கள் குன்றைப் பார்த்துக் குரைக்கும் நாயைப்போல் இருப்பர் என்பது திருமந்திர உண்மை.

''ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள
என்றது போல இருமுச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது என்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தார்களே''.

(திருமந்திரம் - 1558)

சாதி, குலம், பிறப்பு ஆகிய பிரிவினைகள் மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை. அந்தப் பேதங்களில் சிக்குண்டு தடுமாறி அழிந்துபோவதை விட சிவபரம்பொருளின் முன்னிலையில் சுடர்விடும் சோதியைக் கண்டுகொண்டு, நாம் காண்பவையெல்லாம் இறைவனுடைய செல்வங்கள் என்று உணர்ந்து, நான், எனது என்கிற சொற்களை நமது அகராதியிலிருந்து நீக்கிவிட்டால் இறைவனாகிய பேரழகினைக் காணலாம் என்று வழியைக் காண்பிக்கின்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான்.

''சாதி, குலம், பிறப்பு என்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை, அல்லல் அறுத்து, ஆட்கொண்டு
பேதை குணம், பிறர் உருவம், யான் எனது என் உரை மாய்த்துக்
கோது இல் அமுது ஆனானைக் குலாவு தில்லை கண்டேனே''.

ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்பது உயர்ந்ததோர் உணர்வு நிலை. ஓர் அருள் அனுபவமும் ஆகும். சீவராசிகள் பல வடிவங்களில் தோன்றி மறைகின்றன. நாடக மேடையில் நடிகன் ஒருவன் பல வேடங்களைத் தாங்கி நடிப்பது போல் சீவராசிகள் பிறவிதோறும் பல உடல்களையும், அனுபவங்களையும் தாங்கி நிற்கின்றன. ஆனால், அவற்றிற்கு அடிப்படை எங்கும் பரவி ஒளி வீசும் பரம்பொருளேயாகும். **''எல்லாம் உடைய ஈசனே இறைவன்''** என்பார் சேக்கிழார்பெருமான். இந்த உண்மையை உணர்ந்த சாக்கிய நாயனார் தொடக்கத்தில் பௌத்த மதத்தைச் சார்ந்தவராயினும் அந்த வேடத்தை நீக்காமலேயே சிவ பரம்பொருளைத் தன் உள்ளத்தில் வைத்துச் சங்கரனுடைய திருவடியை மறவாதிருத்தலே உண்மையாகிய உறுதிப்பொருள் என்று துணிந்தவராய் இருந்தார். இதனைச் சேக்கிழார் பெருமான்

''எந்நிலையி னின்றாலு மெக்கோலங் கொ ண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்றாள் மறவாமை பொரு''ளென்றே
துன்னியவே டந்தன்னைத் துறவாதே தூயசிவந்
தன்னைமிகு மன்பினான் மறவாமை தலைநிற்பார்

(பெரியபுராணம்)

இறை இன்பத்தில் திளைத்து நிற்கும் உயிர் பிரபஞ்சத்தில் முழுமையைக் காண்கின்றது. ஒளிமயமான உணர்வுநிலையில் பேதங்கள் மறைகின்றன. புல், செடி, கொடிகளிலிருந்து தேவர் வரை இறைவனின் அருளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே தோன்றுகின்றன. இந்த நிலையில் நான், எனது என்கின்ற நினைப்பு நீங்கி நம்மை பிறப்பு, இறப்புச் சூழலில் அழுத்தும். வினைப்பயன்களின் தன்மை ஆற்றல் அற்றதாக மாறுகிறது. நாம் காலனுக்கு அச்சப்படவேண்டியதில்லை. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் என்கிற உணர்வு தானாகவே நம்முள் புகுந்துகொள்கின்றது. இதையே நினைந்து உய்வடையுங்கள்.

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்மினே"

(திருமந்திரம் - 2104)

20. ''காணாத கண்கள்''

நமது உடலிலுள்ள உறுப்புகளில் கண்கள் மிக முக்கியமானவை. கண்ணின்றி ஒன்றுமில்லை. கண்ணற்றவர்களின் வாழ்க்கை எவ்வளவு கடினமானது என்று அனுபவித்தால்தான் தெரியும். சிலர் பிறவியிலிருந்தே, சில குறைபாடுகளின் காரணத்தால், கண்களால் பார்க்கும் ஆற்றலை இழந்து விடுகின்றனர். சிலருக்கு வயோதிகத்தில் கண் பார்வை தானாகவே குன்றி விடுகிறது. படலத்தினால் கண்ணொளி மறைக்கப்படுகிறது. அறுவைச் சிகிச்சை செய்த பிறகு, மீண்டும் கண்ணொளி பெற்றுப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்த பொழுதும் கண்களின் ஆற்றல் முழுமையாக இருக்காது. குறைந்தே இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் இயல்பாகவே கண்ணொளி அற்ற நிலை என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

கண்கள் இருந்தும் அவற்றைப் பயன்படுத்தாமல் இருப்பதையும் நாம் காணலாம். சில நேரங்களில் நம்முடைய கண்கள் ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனால், மனமானது வேறொன்றில் ஊன்றிக் கிடக்கும். கண்கள் திறந்திருந்த நேரத்திலும் அவற்றின் காணும் ஆற்றல் செயல்படுவதில்லை. தெருவிலே நடந்து போய்க் கொண்டிருப்போம். எதிரே ஒரு நண்பர் வருவார். ஆனால், நாம் வேறு எதையோ தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருப்போம். நண்பரைக் கண்கள் பார்க்கின்றன. ஆனால், பார்க்கின்ற இடத்தில் மனம் இல்லை. கண்ணோடு சேர்ந்து மனம் பாராத காரணத்தினால் நாம் அந்த நண்பரைப் பார்க்கவில்லை. நமது ஆழ்ந்த சிந்தனை நாம் பார்க்கும் பொருளுக்கு எதிரே ஒரு மறைப்பாக நின்று விடுகின்றது. அதுபோலவே நம்முடைய கேட்கும் சக்தியும், மனத்துடன் ஒன்றிப் போகாத நிலையில், நிலை நிறுத்தம் செய்வதும், புலன்களும் மனம், புத்தி, சித்தம் போன்ற உட்கருவிகளும் சேர்ந்து தொழிற்படாத பொழுது நாம் முழுமையான அறிவைப் பெறுவதில்லை.

உடலைச் சார்ந்த கருவிகள் நமக்கு ஒருவித அறிவையும் அனுபவத்தையும் கொடுக்கின்றன. வெளிப்புறத்தை நோக்கி நம்முடைய கருவிகள் செயல்படும்போது நமக்கு வெளிப்புறத்திலுள்ள பொருள்களின் மீதான அறிவு கிடைக்கின்றது. இதை விஷயானுபவம் என்பார்கள். நமது பொறிகளும், புலன்களும் சதா வெளிப்புறத்தை நோக்கிச் சென்று விவரங்களைச் சேகரித்து, நமது உட்கரணங்களுக்குத் தருகின்றன. நாம் நம்முடைய கருவிகளின் இயக்கத்தில் ஊறிப்போய் விடுகிற காரணத்தால், அதையே இயல்பான நிலை எனக் கருதுகிறோம்.

வெளிப்புற விஷயங்களையே நாம் நமது கருவிகள் மூலம் பற்றிக் கொள்வதால், நமக்கென்று ஒரு உட்புறம் இருப்பதை நாம் அறிந்து கொள்வதில்லை. நாம் கனவு காணும்பொழுது நமக்குக் கிடைப்பது உட்புற அனுபவம். உட்புற அனுபவம் பெறுவதற்கு நாம் உள்நோக்கிப் பார்க்க

வேண்டும். உள்நோக்கி பார்த்தலாவது நம்மை நாமே விசாரித்துக் கொள்ளுதலாகும். நம்மைப் பற்றியும், நமது உடலைப் பற்றியும், கருவி கரணங்களைப் பற்றியும், நாம் பெற்றிருக்கும் அறிவின் தன்மையைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் நோக்கத்துடன் நமது அறிவாற்றலை அவற்றின் மீது செலுத்துவதே உட்புறத்தை நோக்குவதாகும். விஷய அனுபவங்களின் தாக்குதல் இருக்கும்வரை, நம்முடைய கருவி கரணங்கள் உட்புறத்தை நோக்கா. அந்த நிலையில் நாம் நமது உடலையும் கருவிகளையும் பயன்படுத்தி வினைப்பொதியை வளர்த்துக் கொண்டே போகிறோம். இவ்வாறு நாம் செய்வதன் நோக்கம் இன்பத்தைப் பெறுவது, துன்பத்தைத் தவிர்ப்பது. இந்த நோக்கத்துடன் உலகத்தின் சுகதுக்கங்களில் நாம் நம்முடைய உடலையும் அதன் கருவிகளையும் முழுமையாகச் செலுத்தும்பொழுது நாம் வேறு, நமது உடலும் அதன் கருவிகளும் வேறு என்கிற உணர்வைப் பெறுவதில்லை. நாம்தான் அவை, அவைதான் நாம் என்கிற நினைப்பே தலைதூக்கி நிற்கின்றது. உலக விஷய அனுபவங்கள் நமக்கு ஒரு மலைப்பை, மயக்கத்தைத் தந்து, உண்மையை மறைத்து விடுகின்றன. நமது உடலின் கருவிகள் தத்தம் வேலையைச் செய்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றின் இயக்கம் மயக்கம் என்கிற சூழலில் நடைபெறுகின்றது. இதை அறியாமை என்கிறோம். நமது உயிரோடு அனாதியே கலந்து வரும் ஆணவ மலத்தின் மறைப்புத் தன்மையே இதற்கு காரணமாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் நாம் ஒன்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இறைவன் படைத்த படைப்பிற்கு நோக்கம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் உடலைக் கொடுத்து, பொறி, புலன்களைக் கொடுத்து, நமக்கு எல்லாவிதமான அனுபவத்தையும் கொடுக்கின்றான். கருவிகள் மூலமாக மயக்கத்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே. மயக்கம் தீர மருந்தைக் கொடுப்பவனும் அவனே. அதுவே அவனுடைய பெரும் கருணையாகும். ''பெருமானே! எத்தனைவிதமான அனுபவங்களைப் பெற்று நான் உன்னை அடைகின்றேன்; அதுவல்லவா உன்னுடைய பெரும் கருணை!'' என்று பட்டினத்து அடிகள் நினைக்கின்றார். நாம் பெறும் அனுபவங்கள் பல்வேறானவை. சில இன்பத்தைத் தருகின்றன. பல துன்பத்தைத் தருகின்றன. சில இறைவனை அடையும் வழிகளைக் காட்டுகின்றன. பல நம்மை இறைவனிடமிருந்து வெகுதூரத்திற்குக் கொண்டு செல்லுகின்றன. ஆனால், இவையெல்லாம் இறைவனுடைய கருணையால் நேருகின்றன என்றால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாமா?

இந்தக் கேள்விக்கே இடமில்லை என்கிறார் காரைக்கால் அம்மையார். அறிவைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் நிலையைக் கடந்தவர் அம்மையார். அறிவு எனும் திரை அவரது கண்களை மறைக்கவில்லை. இறைவனுடைய அருளையே துணை கொண்டு மெய்ப்பொருளை ஆராயும் பண்பினைப் பெற்றவர். ஆகவே, அவருடைய உள்ளத்தில் வேறுவகையான அனுபவம் தோன்றுகிறது. நாம் காணும் காட்சியெல்லாம் இறைவனுடைய வடிவம் என்றும், நாம் புரியும்

செயல்களெல்லாம் இறைவனுடைய அருட்பிரசாதம் என்றும் மகிழக் கூடியவர் காரைக்கால் அம்மையார். அவருடைய உள்ளம் தெளிந்த நிலையில், உடலாலும் கருவிகளாலும் கிடைக்கக்கூடிய அனுபவங்களின் தன்மை குறைந்து அவை தரும் மயக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர். எனவே,

''அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப(து), ஈசன்
அருளே பிறப்பறுப்பது; ஆனால் - அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன், எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளும் ஆவ(து) எனக்கு''.

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

என்று கூறுகின்றார்.

எங்கும், எதிலும், எப்பொழுதும் இறைவனது அருள் தோய்ந்து நிற்கும். இதை நாம் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. இதற்குக் காரணம் நமது உயிருடன் அநாதியே கலந்து வரக்கூடிய ஆணவ மலம்தான். இது உயிர்களைச் சேர்ந்த குற்றமாகும். ஆணவ மலம் மெய்ப்பொருளை உயிரிடமிருந்து மறைக்கின்றது. நமது கண்களை மறைக்கும் இருளைப் போன்ற தன்மையுடையது. **''இருள் ஒளிர இருண்ட மோகம் ஆய்''** என்கிறது சிவப்பிரகாசம். நாம் இருண்ட இடத்தில் இருக்கும்பொழுது இருளைப் பற்றிய நிலையை உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால், ஆணவ மலம் தன்னையும் காட்டிக் கொள்வதில்லை, மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய உண்மையையும் மறைக்கின்றது. ஆகவே, ஆணவமலம் இருளினும் கொடியது என்கிற பொருளுடன் சிவப்பிரகாசம் பேசுகிறது. ஆணவ மலம் மூல மலம் என்பது சித்தாந்தக் கோட்பாடாகும். இது அநாதி முதல் உயிருடன் சேர்ந்து இருப்பதன் காரணத்தினால் இது சகஜமலம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆணவ மலம் உயிரின் அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும் என்று கூறுகிறது சிவப்பிரகாசம். அதேநேரத்தில் ஆணவ மலம் உயிரினுடைய குணமாகாது. உயிரினுடைய குணம் அறிவேயாகும். ஆணவ மலம் ஒரு சடப்பொருள். உயிரின் குணம் சடமாக ஒருபொழுதும் இராது. உயிரின் தன்மையான அறிவை எவராலும் அழிக்க இயலாது. அநாதியிலே உயிர்களை அணுத்தன்மைப்படுத்தி நிற்பதனால் இம்மலம் ஆணவமலம் எனப்படலாயிற்று. அதன்விளைவாக உயிரானது தன் நிலையிலேயே நின்று பிறவற்றை வேறுபடுத்திப் பார்த்து உயிருக்கு உயிராக நிற்கும் இறைவனைப் பார்க்காது பார்முதல் பூதங்களின் சேர்க்கையினால் கிடைக்கும் அவத்தைகளில் மூழ்கிப் பரத்தை மறந்து நிற்கும்.

இங்கேதான் இறைவனுடைய கருணை தெரிகின்றது. உயிர்களுடைய அறிவு முழுவதும் ஆணவத்தால் கட்டுண்டு செயலற்றுக்கிடக்குமாயின் அவைகளுடைய அறிவு என்றுமே விளக்கம் பெறாமல் போய்விடும். உய்தி பெறுவதற்கும், இறைவனுடைய திருவடிகளை உணருவதற்கும் வாய்ப்புகள்

கிட்டாமலும் போய்விடும். உயிர்களுக்கோ ஆணவமலத்தின் தன்மையைக் குறைப்பதற்கு ஆற்றல் இல்லை. உயிர்களுடைய அறிவாற்றல் செயல்பட வேண்டுமென்றால், அதற்காக உயிர்கள் இச்சைப்பட வேண்டும். செய்வதற்கான செயல்களைப் பற்றி அறிவு கிட்ட வேண்டும். செயல்களைப் புரியும் ஆற்றலும் வர வேண்டும். இந்த ஆற்றல்களைத் தானே இயக்கிக் கொள்ளக்கூடிய திறமையும் உயிர்களுக்குச் சொந்தமாகக் கிடையாது. இந்த நிலையில்தான் செயலற்றுக்கிடக்கும் உயிர்களிடம் இறைவன் தனக்கான முழு இரக்கத் தன்மையினால் கருணை காட்டத் தொடங்குகின்றான். அதுவே இறைவனின் அருள் இயல்பு ஆகும்.

இறைவன் உயிர்களுக்கு மாயையாகிய உடலையும், கருவி கரணங்களையும் கொடுத்து அருளுகின்றான். உயிர்களை அவற்றுடன் சேர்த்து இயக்கச் செய்கின்றான். இன்பம் பெறுவதற்குரிய பிறவியைத் தந்தருளுகின்றான். அந்தப் பிறவியிலேயே இன்பத்தோடு துன்பங்களைத் தரக்கூடிய பந்த பாசங்களை உயிர்களுக்கு அமைத்து அருளுகின்றான். வினைகளைச் செய்ய வைக்கின்றான். உடலின் கூறுகளெல்லாம் வினைகளைப் புரிவதற்காகவே அமைக்கப்பட்டி ருக்கின்றன. இவ்வாறாக உயிர்கள் பல பிறவிகள் பெற்றெடுத்து, மலபரிபாகம் நிகழ்த்த, தூய்மைப்பட்டு முக்தி நிலையை அடையச் செய்வதும் இறைவனுடைய பேரருளாகும்.

"இன்பப் பிறவி படைத்த இறைவனுந்
துன்பஞ்செய் பாசத் துயருள் அடைத்தனன்
என்பிற் கொளுவி இசைந்தறு தோற்றசை
முன்பிற் கொளுவி முடிகுவ தாக்குமே"

(திருமந்திரம் - 432)

உயிர்கள் பக்குவம் பெற மாயையும் கன்மமும் தேவைப்படுகின்றன. உயிரின் அறிவை மறைத்து நிற்பது ஆணவம். ஆகவே, இது இருளாகும். அந்த இருளைச் சிறிது சிறிதாகப் போக்கி உயிரானது உடல் கருவிகள் மூலமாக சுயானுபவம் பெற உதவுவது மாயையாகும். மாயை உயிருக்கு விளக்கம் தருகின்றது. எனவே, சிவப்பிரகாசம் மாயையை ஒளி எனவும் குறிப்பிடுகிறது. மாயையுடன் கலந்த உயிர் ஒருவித மயக்கத்தால் வினைகளைப் புரிகின்றது. இந்த மயக்கத்தைத் தெளியவைப்பது இறைவனுடைய அருட்சக்தியாகும். பாம்பு தீண்டிய ஒருவனுடைய உடலில் பாம்பின் விஷம் முழுவதும் பரவ அவன் மயக்கம் அடைகின்றான். மந்திரவாதி கருட மந்திரத்தைக் கூறி மயக்கத்தைச் சிறிது சிறிதாக நீங்கச் செய்து விஷத்தை முறிவு செய்யும் மருந்தினையும் பிரயோகிக்கின்றான். மயக்கம் தெளிந்த பின்னர் அவன் மருத்துவமிருத்துவனைத் தெரிந்து கொள்கின்றான். பாராட்டுகின்றான். அதுபோலவே இறைவன் மாயை,